

Merknader til forslag til ny forskrift om tilskudd til nærings- og miljøtiltak i skogbruket.

Kapittel 1. Innledende bestemmelser

§ 1-2 Virkeområder m.m

Endring av virkeområde i forhold til eksisterende forskrift fører til at eiendommer med < 10 daa produktiv skog som til nå har fått godkjent tilskudd, vil fra årsskiftet falle utenfor tilskuddsordningene. Dette slår negativt ut for eiendommer som ikke har annet enn ungskogareal og ligger under denne grensen. I kystområdene på Vestlandet er det mange slike eiendommer. De færreste skogeiere i dette området har innestående skogavgift. Disse må på lik linje med andre få tilskuddsmidler for nødvendig etterarbeid på skogareal godkjent i samsvar med eksisterende forskrift. Det er dokumentert at et produktivt skogareal på Vestlandet på for eksempel 8-9 daa med god skogskjøtsel, kan gi høy avkastning ved slutthogst.

Virkeområde i ny forskrift bør som før gjelde alle eiendommer i LNF-områder med minimum 10 daa produktiv skogsmark/skogareal.

Kapittel 2. Tilskudd til skogkultur

§ 2-1 Generelt

Det bør i teksten også konkretiseres tilskudd til skjøtsel av kantsoner langs bilveier. Skogen langs trafikkerte veier vil med stell få et finere preg og kan dessuten gi positivt utslag i statistikken for påkjørt vilt.

På bakgrunn av lang erfaring som skogbruksansvarlig for tre kystkommuner ved Bergen, virker det lite gjennomtenkt at det nå ikke skal være lovlig å bruke statlige tilskuddsmidler til skogplanting i strøk der et fåtall har innestående skogavgift. Skogansvarlige i regionen har gjort seg opp noen tanker om hva årsaken kan være, men uten å spekulere videre om det så stiller vi oss uansett helt uforstående til at sentrale landbruksmyndigheter kan gå inn for et forslag som fjerner grunnlaget for verdiskapning. Her er det i alle fall ikke forkjempere for skogbasert næringsutvikling i kystområder som har fått gjennomslag.

Aktører med mange års erfaring i kystskogbruk sitter igjen med følelsen av at sentrale myndigheter i ettertid oppfatter skogreisinga i treløse områder fra begynnelsen av 1950 tallet til nå som langt på vei feilslått politikk og gal prioritering av tilskuddsmidler. Et resultat av godkjent skogreising er at det nå står skog i hkl 2 og 3 spredt i mindre teiger på små eiendommer som trenger stell, men som nå er avskåret statlige midler. Det er uansvarlig å fraskrive seg ansvaret for å tilføre virkemidler til etterarbeid. Til sammen utgjør dette relativt store skogareal. Uten tilskudd og med 0 innestående skogavgift vil etterarbeid naturligvis bli nedprioritert

Naturlig forynging av barskog i kyststrøk etter hogst forekommer så og si ikke. Naturlig gjenvekst vil bestå av verdiløs pionervegetasjon som holder klimakstreslag borte. Innbetalt skogavgift, basert på verdien av virke fra første generasjon skogbestand på lyngmark, vil på grunn av høye skogkulturkostnader, ikke dekke kostnadene ved tilplanting av et like stort skogareal.

Tilskudd til skogplanting bør derfor gjeninnføres snarest til i det minste å gjelde gjenplantning på produktivt areal etter hogst. På den måten kan det totale skogarealet holdes på dagens

nivå. Samtidig vil bonitetsforbedringen gjennom førstegenerasjon omløpstid kunne utnyttes optimalt ved gjenplantning av mer verdifulle treslag. Dette er verdiskapning i praksis.

Som kjent er det et stort underskudd på norske juletrær. Det bør åpnes for å kunne bruke de statlige overføringene til denne næringen samtidig som det gjerne kan innføres plikt til å svare skogavgift ved salg av juletre/pyntegrønt. Landbrukets tilpasning til nye tider har ført til at mer og mer jordbruksareal, særlig i nye marginalområder, blir brakklagt. Utnytting og verdiskapning i form av juletreproduksjon på slike areal må være en god og akseptabel utnyttelse.

Kapittel 3. Tilskudd til veibygging

Ingen merknader.

Kapittel 3. Tilskudd til miljøtiltak i skog

§ 4.1 og § 4.2 er for generelle, lite konkrete og mer forvirrende enn rettleidende. Ønsker noe mer håndfast å gripe fatt i.

§ 4.4 Dersom det menes at alt skogareal, også skogareal i kyststrøk som for det meste er kulturskog, må MiS registreres eller tilsvarende for å komme i betraktning for tilskudd, blir det bare for stivbeint og kostnadskrevende. Bransjen som fra før strever med lønnsomhet får her servert forskriftsforslag som ikke tar høyde for hvor i landet vi befinner oss. Det er stor forskjell på naturskogområder på østlandet og kulturskogen langs vestlandskysten. En vurdering av personell med biologisk kompetanse må kunne være akseptabelt for en del skogstyper.

Kapittel 5. til og med kapittel 7.

Ingen merknader.

Slutt kommentar:

Forslaget til ny forskrift går på viktige områder for langt i sentraldirigering av virkemiddelbruken. Næringsutøvere møter nå flere og flere hindere i form av byråkrati og strenge miljøkrav. Dette virker allerede pasifiserende og dempende på tiltakslysten. Skal skogbruksnæringen på vestlandet ha noen framtid, må det vises en større smidighet og ikke minst tillit til at kommunene vil bruke de overførte midlene på den mest samfunnsgagnlige måten. Kommunene må i forhold til forslaget, få utvidede rammer til selv å kunne avgjøre hvilke tiltak som bør få tilskudd i sitt distrikt.

Landbruksministeren har uttalt at de enkelte kommunene vet selv best hvor de største utfordringene ligger. Forslaget ser ikke ut til i tilstrekkelig grad å ta hensyn til dette.

Straume, 02.12.2003

Med hilsen

Erik Schult
Skogbrukssjef i Fjell og Sund kommuner